

[Riishøj]

man undgik, at sagen blev rejst her i folketinget, men kulturministeren tog ikke notits af dette brev, og derfor er forslaget blevet fremsat.

Vi mener, at kulturaftaler er et tillidskabende instrument at have på tværs af de kulturelle og politiske skel, der eksisterer i den verden, og specielt, at de er af uvurderlig betydning i Øst-Vest-sammenhæng. Vi mener også, at Cuba har en rolle internationalt og kulturelt, der berettiger til det. Tiden tillader mig ikke at gå ind i det i detaljer; jeg kan bl.a. henvise til Olof Palmes meget berømte tale, som også blev bragt i TVs mindeudsendelse – en tale, han holdt på Cuba med Fidel Castro ved sin side, og hvor han understregede Cubas meget store betydning for hele Latinamerika, en betydning, som i høj grad er positiv, i hvert fald når det gælder Latinamerikas selvstændiggørelse i forhold til supermagterne. Derfor er der adskillige ting, som taler for en kulturaftale, men det udelukker naturligvis ikke, at man kan kritisere det samme land politisk. Vi har kulturaftaler, som det er fremgået, med alle de østeuropæiske lande, med Kina og med Albanien, der som bekendt er lande, vi forholder os kritisk over for, men kulturaftaler har en vigtig rolle.

Der blev i 1984 afholdt en international konference i Cuba med repræsentanter for de nordiske lande, et meget bredt udvalg af repræsentanter for det politiske liv og kulturlivet. Deraf fremgik det, at der fra finsk, svensk og norsk side er en meget stor interesse bl.a. i at oprette et kulturhus i Havanna, en af de byer i Latinamerika, der har aller mest at byde på kulturelt og arkitektonisk. Der var på tværs af partier et stort ønske om at tilslutte sig det, også de konservative, havde jeg indtryk af, i hvert fald i Finland og Sverige. Byen Havanna har så stor betydning, at der er behov for at have en egentlig institution i Cuba, som sikrer kontakten til de nordiske lande.

Der er også andre ting, der kan tale for det. Uanset at Cuba kører stramt på det politiske plan, er der et meget blomstrende styre, hvad angår det lokale. Det er også velkendt, at WHO i deres redegørelser har betegnet Cuba som et af de mest fremstående lande, når det gælder primær sundhedsjeneste, og endelig må man ikke se bort fra den faktor, at Cuba i dag har en kulturel, politisk og

økonomisk ensidig afhængighed af Sovjetunionen, som det kun kan være i Vesteuropas interesse at bryde. Amerikanerne vil det ikke, men Vesteuropa har et særligt ansvar. Det er velkendt, at de sydeuropæiske lande altid har haft tætte kulturelle og økonomiske kontakter med Cuba og fra starten har brudt den amerikanske politik over for Cuba. De har fra starten indset, at det at isolere et land totalt, herunder økonomisk, ikke at forstå de sociale forhold i Latinamerika og Mellemamerika, ikke at tage politiske konsekvenser af sociale konflikter i den tredje verden, ikke er en politik, som er i Europas interesse. Der har aldrig været problemer, når det gælder Spaniens, Portugals og Frankrigs, altså de sydeuropæiske landes, holdninger; der har for så vidt heller ikke været problemer, når det gælder Sveriges og Finlands holdning, og heller ikke, når det gælder den norske holdning, måske fordi der er meget store norske mindretal bosiddende i Latinamerika. Det er, som om Danmark på en eller anden måde har forholdt sig meget passivt i forhold til Latinamerika. Jeg tror, der kan være mange grunde til det. Det er stik modsat vores holdning til Afrika. I forhold til Afrika har vi nogle stærkere traditioner for at have tættere forbindelse, men det har svigtet, når det gælder Latinamerika. Det er måske også baggrunden for, at vi i dag slet ikke har en kulturaftale med noget latinamerikansk land, mens vi altså har det med både Israel og Egypten, i Mellemamerika og med Kina – også ud over de økonomiske forbindelser.

Blandt ordførerne er der måske grund til at nævne hr. Fischer. Udenrigsministeren holdt sig sådan set i sin tale til det saglige, det indholdsmæssige; han har en anden prioritering, end vi har af dette spørgsmål, men udenrigsministeren gik klogeligt uden om de indre forhold i de lande, vi har kulturaftaler med. Det gjorde hr. Fischer ikke, og det overrasker mig ikke, når man tænker på hr. Fischers ideologiske korstog i det hele taget. Men det er ikke nogen god idé at komme nærmere ind på de politiske systemer, når det gælder denne form for kulturaftaler. Vi tager såmænd gerne, hvis det endelig skal være, en diskussion om Cubas rolle og Cubas interne forhold, men det har altså ikke relevans i denne sammenhæng, hvor det drejer sig om en kulturaftale med et land, som Danmark notorisk bør kende væsentlig bed-